

מסורת הש"ס

(א) כמיות לנ: ביק עא.
(ב) ובלל דר: וינין.
(ג) עיקר שלח לנדר עבירה.
(ד) עיקר דבית: ו: ביק עא.
(ה) ו: עט: ד: זכחיס.
(ו) קח: (ז) ונחיס קח:.

האיש מקדש פרק שני קידושין

גילף מיניה. ממעילה: מה מכירה. אינה מתקיימת אלא ע"י אחר
הגנב מוכר והלווקח לוקח: אף עביסה. אפילו עבדה שליח נמחייב
הגנב בתשלומי ד' ו': או. מכרו לרבות אפילו שליח: תסם השור
תסם השפס. דמד מנייהו ימיהו הוא ודרוש לרבות שאם מינה שליח
תתחיו לטובת חייב הגנב: מאי איכא
למימר. גילף מיניה דיש שליח לנדר
עבירה: הוא ולא שלוחו גרסינן:
ולמ"ד אין מלמדיו. ולית לן למילף
ממעילה ועביסה דיש שליח לנדר
עבירה ומסבירא אין שליח דלית לן
למימר דיש לו לשמוע דברי הרב והני
ההוא ההוא מאי דרש בכו: למעוטי
שנים אוחזין וכו'. שפטורין מחטאת
דשמוטי מוח: הסוה ולא אנוס.
דמהו: קסבר שני כפויס הכאוס
כחזר מלמדיס. וילף ממעילה
ועביסה דיש שליח לנדר עבירה
והני ההוא דרש להו מד למעוטי
שנים אוחזים וחד למעוטי אנוס
ולית ליה דרשה דהוא ההוא: מכלל
דס"ק כו'. נמטיה: דינא רבה
ודינא וועא איכא בנייהו. לשמאי
מייחייב בנייהו רבה בעונס גדול
ולמ"ק לא מיענש כולי האי כהורג
עלמא אלא כגורס: ודרוני יואב.
זהו מדר שקראו אדון בפני המלך:
אם ס"ל. דהאי חייב ילקח ממעילה
בדניי אדם קלמרי וילף ממעילה
ועביסה וקסבר שני כפויס הכאוס
כחזר כו' אפי"ה מודה הוא כלאמר
כו' הואיל ונהנה שליח זה: שליח
נעשה עד. בין לקדושין בין ששלח
עלמא אלא כגורס: ודרוני יואב.
שליח נעשה עד. בין לקדושין בין ששלח
עלמא אלא כגורס: ודרוני יואב.
שליח נעשה עד. בין לקדושין בין ששלח
עלמא אלא כגורס: ודרוני יואב.

מגו.

מורד במכירת הוה דקאמר ליה וארוני יואב כו'. פי' בקונטרס
דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב בפני המלך דוד' ולא
נהירא ל' אשהרי יואב לא היה מורד במלכות' ואומר רבינו מאיר אביו
של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות' והוא מילן
בדבר כדכתיב כל עבדי אדוני על
פני השדה חנוים ואני אבא אל צימי
לאכול וגו' בתמיה ולא היה לו לנרד
ו"מ דהמדרגה השקדים אמר
לדוני יואב קודם המלך דוד:
שלא מצינו בב"ה התורה בודה
זה הנחה וזה מתחייב.
וה"מ והא איכא מעילה שאם אמר
הגוזר לשליח אכול ככר זה של
הקדש והשליח לא ידע שהוא של
הקדש דמייב המשלח ואמאי זה נהנה
זה מתחייב הוא ו"ל דמעילה לא
מתחייב המשלח ע"י הגלגל השליח
אלא ע"י הגבחה דשליח דמיד
דלאנכיה שליח קנייה והיהו שעתא
חייב משלח אמנס מסופק היה ר"י
באומר לשליח הושת ידך לנדר של
שמן ומהנה מן הסיכה או שב על
ערוות של הקדש או התמסם בגווי
עולאי והשליח לא ידע דהס של
הקדש דשעתא לא עשאו שליח אלא
מן ההנאה אם יתחייב המשלח
כדאמרין גבי מעילה' או דילמא זה
נהנה זה מתחייב לא אמרין:
ולא אמר דהם אתם עדי ה"ג דלא
הוה קידושי. ופשיטא דהוא
קידושין משמע דלא מלכרי לומר
אחס עדיי כי אס כהולא כדאמר
בפסוקהו (דף טז.) שאם אמר
לחניכו אחת חייב לי מנה והודה בפני
שנים אס לא אמר אחת מהס בפני
עדיי יכול לומר לו היום או למחר
משטה אני כך מיהו אז לא טעין לא
טענין ליה אכל עשו אדם שלא
להשכיב עלמו כנון אס הודה שלא
בפני שנים חייב אני לך נלא תביעת
המלוה טענין ליה אפי"ה כי לא טענין:
עד באן דא פליגי א"א כו'. תימה
אמאי קלמרי עד כאן לא פליגי
כי נמי פליגי מי לא פריך שפיר
ממילמיה דב"ה ו"ל היינו טעמא
דלא רבא למיפוך מנ"ה דהוה מלי
לשנויי אפי"ה כדמשני בסמוך:
וכן

עין משפט

עין משפט
נר מצוה
ל' א מ"י פ"ב מהל'
גניבה הל"י:
ל' ב מ"י פ"ב מהל'
מנשה קרבנות
הל"י:
ל' ג מ"י פ"ב מהל'
חולת הל"ה ב ג:
ל' ד מ"י פ"ב מהל'
אבות הל"י:
ל' ה מ"י פ"ב מהל"י
מנע עשין מן טע"ט
א"ה"ע פ"י לה פ"י ב:
ל' ו מ"י פ"ב מהל'
גירושין הל"י ו"ב
ס"ה הל"י כמנע עשין מן
טע"ט פ"י קמ"ב ס"ה
י"ח:

מוסף רש"י

מה מכירה על ידי
אחר. מכירה זו אפסר
אלא ע"י אלה, שאלוקה
ליקחו ממנו וכתובות
ל"ג. אין מכירה אלא
בשנים. מוכר ולוקח (ב"ק
ע"א). תחת חתם הסידי,
מ"ל למכור ימלא שבור
(כתובות ל"ג). הוא ולא
אנוס. דהכי דרש ל"ה
מכיר כל היום דמי
ונכרת כשכ"ס כהוי"ט
ובגמרא ולא טעם ולא
ע"י אחרים ובגמ"ס פ"ח.
הוא ההוא לא דריש.
דלמדת דקרא לאשמעי
הכי (ל"ג ע"ב). כדבר בני
עמון. לאחוס הנכנס
ני עמון שלא מתקן
(ושבת ל"ג). ואדוני יואב.
לאו א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
מרות אחרים בפני
המלך (ש"ס).

מוסף תוספות

א הוה ליה למימר
ועברך יואב אדוני.
ריטב"א. א בביא מה מדר
הוא זה כיון דיואב עצמו
לא היה מורד להתחוק
עצמו מלך. חסו הראשי.
הפירושא כפירא מתיי
ג"א. ואין נראה דאין זה
מורד דלא בא להמליכו
לקרותו מלך. וע"י חסו
הראשי נראה שזה
קושיא הראשונה שלו.
ג או לירד בתוך כוס של
הקדש לרחוק בתם. חסו
הראשי. ד דהחיות היו
בשבייל שנתן לו רשות
להפסיד הקדש ומעל
בכך המשלח אפי' אין
באותו רחיצה וסיבה עדיין
הנאה לשליח ושוב אין
מעילה בהנאת השליח
שכבר יצא לחולין
במעילה המשלח. חסו
טו"ך. ה דלא מריבטן
שליחות במעילה אלא
כעין שליחות דהרומה
שאין לתורם שום הנאה
אבל היבא דנהנה השליח
כה"ג לא נחנה שליחות
למעילה. חסו הראשי.
ו וברין כתוב: אבל אלו
שראו עיקר העשה ע"י
לחם למימר אתם עדי:

תורה אור השלם

1. כי יגב איש שור או
שה וטבחו או טקרו
חמשה קר יעלם תחת
השור וארבע צאן תחת
הקשה. שמת כא לו
2. ואל תחא אלה מועד
לא אביו להקריב קרבן
לוי לפני משכן יי' דם
יקושב לאיש הרואה דם
שקרב ונכרת ראשו והוא
מקרב עמו. ויקרא י' ד
3. מודיע ביות את דבריו
לעשות רצע בעיני את
אדוקי החתי הבית
כחרב ואת אשתו לקחת
לך לאשה ואתו הרגת
כחרב בני עמון:
שמואל ב' כ"ב ט
4. ואמר אוריה אל דוד
הארץ וישראל ויהודה
ישבים סבבות ואני
יואב ועבדי אדני עמי
הקדה יחם ואני אבוא
אל ביתי לאבל ולשתות
ולשכב עם אשתי חף
ודד נפשו אם אעשה את
הדבר הזה.
שמואל ב' י"א י"א

תוס' ר"י הוקן

בכחה ומכירה. שאם גנב
צוה להשחית או להכריז
נחייבו באריכות ותמשה.
שליח. המקדש אשה
לאחר מצותו (גמ' ו) א"ש
עד אחרן לעדות הקדושין.
הבי גמי דלא הוה קדושי.
מה ענין אפי' עדי (לכאן)
דמי כענין אתם עדי הני
מילי שמתע לו מנה לו
בידן והלה אומר הן.
שקפויס מייבש כך
להשחית ומשכה הוא כו'.
אכל כי אמר אתם עדי לא
פני טעין הכי. אבל הכא
הואיל וראה המעשה
שנתן לו הקדושין מה
תועלת באמרו אתם עדי.
אלומי למילתיה. רעדת
כעשייה הדבר על ידי
העדים.